

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 80.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901832944/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

agte; det er det eneste, jeg bærer Rædsel for!»

Som et Lyn var Søren ude af Døren.

— — — Den gamle Brander gik stille med Dørene i Sønnens Hus. Og det var tunge Tanker, han bar paa. Han saa tilbage over sit Liv og fandt let det mørke Punkt. Og saa spurgte han sig selv, om slige Lyster ogsaa kunde arves? Om den Ulykke, der nu truede Sønnens Hjem, ogsaa maatte komme som Forbandelse over hans hvide Haar?

Da samlede han de sidste Røster af Sindets Styrke og Haandens Kraft for at hjælpe til at holde Ødelæggelsen borte. Haandsnild, som han var, havde han ikke tjent saa ganske lidt ved at flette Haandkurve af Klitvæksternes Rødder, som han afbarkedede og tørrede. I den senere Tid havde han ogsaa bundet store Tørvekurve af Enebærris. Nu sad han og jagede med dette Arbejde fra tidlig Morgen til ud paa Vinternatten. Kulde, Alderdomssvaghed og

gammel Synd rystede det skrøbelige Legeme, men det var som noget af Farten fra hans Ungdomstid paany blussede i hans Blod, og som han nu skulde oprette et helt Livs Forsømmelse.

Da der ikke var længe imellem, at han kunde give de unge nogle Kroner, blev Søren opmærksom paa denne Husflid. Her var maaske en Redningsplanke, tænkte han. Risene lod jo Gud gro gratis op af Jorden, og naar de nu alle, baade Ane, han og Børnene hjalp til, saa maatte der vel egentlig kunne tjenes dygtigt.

Snart var den lille Stue forvandlet til et helt Værksted. Over det sorte Lergulv laa strøet visne og grønne Snitlevninger mellem hinanden, og Enebærrens Smaabunker fyldte det snevre Rum med sin ejendommelig ramme og syrlige Duft.

Medens de andre Klitboere døsede paa Bænken i denne Vintertid, kunde Søren Brander køre det ene Læs Kurve